

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Šopkem ve věci

žalobce: **Mgr. Dalibor Z., XXXXX**

proti

žalovanému: **Česká republika - Okresní soud v Ostravě, IČO 00025267**
sídlem U Soudu 6187/4, 708 82 Ostrava-Poruba

o 9 200 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci částku 9 200 Kč spolu s úrokem z prodlení z této dlužné částky za dobu od 1. dubna 2025 do zaplacení ve výši 12 % ročně do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 1 000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou, která byla podána u Okresního soudu v Ostravě dne 24. dubna 2025, se žalobce domáhá, aby byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci doplatek platu a víceúčelové paušální náhrady výdajů za dobu od 1. 2. 2025 do 28. 2. 2025 ve výši 9 200 Kč včetně zákonného úrokového příslušenství. Žalobu odůvodnil tím, že v důsledku změny zákona č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu (dále jen „zákon č. 236/1995 Sb.“), provedené zákonem č. 57/2025 Sb., kterým se mění zákon č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Bučková.

(dále jen „zákon č. 57/2025 Sb.“), který nabyl účinnosti dne 7. 3. 2025, došlo pro období od 1. 1. 2025 do 31. 12. 2025 k neústavní platové restrikci vůči soudcům, a to snížením platu v době od 1. 1. 2025 do 31. 12. 2025 v důsledku stanovené platové základny pro soudce ve výši 121 685 Kč a snížením náhrady výdajů v době od 1. 1. 2025 do 31. 12. 2025 v důsledku stanovené platové základny pro soudce ve výši 121 685 Kč. Žalobce s těmito platovými restrikcemi nesouhlasí, jelikož je považuje za neústavní a v rozporu s primárním právem Evropské unie, a proto požaduje, aby byla žalované uložena povinnost zaplatit částku 8 700 Kč, která odpovídá rozdílu mezi platem žalobce určeným bez platové restrikce a platem žalobce určeným s platovou restrikcí (skutečně vyplaceným platem v únoru roku 2025). Současně žalobce touto žalobou požaduje, aby byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci částku 500 Kč, která odpovídá rozdílu mezi náhradou výdajů žalobce určenou bez platové restrikce a náhradou výdajů žalobce určenou s platovou restrikcí (skutečně vyplacenou náhradou výdajů v únoru roku 2025).

2. Žalovaná ve svém procesním stanovisku ze dne 9. května 2025 ponechala rozhodnutí ve věci samé na úvaze soudu, nicméně z procesní opatrnosti nárok uplatněný v žalobě neuznala.
3. Protože obě strany sporu souhlasily s rozhodnutím bez nařízení jednání, rozhodl soud tento spor v souladu s ust. § 115a občanského soudního řádu, aniž by nařizoval jednání, přičemž skutková zjištění učinil z listinných důkazů předložených žalobcem.

Skutkový stav zjištěný na základě provedeného dokazování

4. Ze jmenovacího dekretu soud zjistil, že žalobce byl dne 27. března 2019 prezidentem republiky jmenován do funkce soudce.
5. Z žalobcova platového výměru ze dne 7. března 2025 účinného od 1. února 2025 soud zjistil, že v době od 1. 2. 2025 do 28. 2. 2025 (dále též „únor roku 2025“) žalobce vykonával funkci soudce u Okresního soudu v Ostravě. V únoru roku 2025 činil počet let započtené doby žalobce: „od počátku 9. roku“. S účinností od 1. 2. 2025 byl žalobci platovým výměrem určen plat ve výši 138 800 Kč hrubého měsíčně a víceúčelová paušální náhrada výdajů (dále též „náhrada výdajů“) ve výši 6 700 Kč hrubého.
6. Z žalobcova výplatního lístku za únor roku 2025 soud zjistil, že v průběhu února roku 2025 žalobce vykonával funkci po celou dobu tohoto měsíce, nečerpal dovolenou a nebyl uznán dočasně práce neschopným. Za únor roku 2025 byl žalobci vyplacen plat ve výši 138 800 Kč hrubého a náhrada výdajů ve výši 6 700 Kč hrubého.
7. Z publikace Českého statistického úřadu Evidenční počet zaměstnanců a jejich mzdy 3. čtvrtletí roku 2024, kód 110024-24 (zveřejněná dne 4. 12. 2025) a z přílohy 1b k publikaci Českého statistického úřadu Evidenční počet zaměstnanců a jejich mzdy 3. čtvrtletí roku 2024, kód 110024-24 soud zjistil, že průměrná hrubá měsíční nominální mzda na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za kalendářní rok 2023 činila podle údaje zveřejněného Českým statistickým úřadem dne 4. 12. 2024 částku 43 120 Kč.

Stručná rekapitulace předchozího judikatorního vývoje

8. Usnesením Okresního soudu v Ostravě ze dne 6. března 2024, číslo jednací 26 C 134/2024-9 jsme rozhodli o podání návrhu Ústavnímu soudu na zrušení ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu, ve znění zákona č. 349/2023 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s konsolidací veřejných rozpočtů pro rozpor s ústavním pořádkem (dále jen „návrh na zrušení zákona“). Učinili jsme tak na základě žaloby, která byla podána u Okresního soudu v Ostravě dne 29. února 2024, ve které se soudkyně Okresního soudu v Ostravě domáhala doplatku platu a víceúčelové paušální náhrady výdajů za

dobu od 1. 1. 2024 do 31. 1. 2024 ve výši 11 200 Kč. Žalobu soudkyně odůvodnila tím, že v důsledku změny zákona č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu (dále také „zákon o platu“), provedené zákonem č. 349/2023 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s konsolidací veřejných rozpočtů (dále také „zákon č. 349/2023 Sb.“), který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2024, došlo pro období od 1. 1. 2024 k neústavní platové restrikci vůči soudcům, a to snížením platu od 1. 1. 2024 v důsledku trvalého snížení násobku průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství dosažené podle zveřejněných údajů Českého statistického úřadu za předminulý kalendářní rok z 3násobku na 2,822násobek, a dále snížením náhrady výdajů od 1. 1. 2024 v důsledku takto trvale sníženého násobku. Soudkyně s těmito platovými restrikcemi nesouhlasila a považovala je za neústavní, a proto se domáhala doplatku svého platového nároku za leden 2024 ve výši 11 200 Kč.

9. Návrh na zrušení platové restrikce provedené zákonem č. 349/2023 Sb. jsme podávali k Ústavnímu soudu proto, že náš senát shledal v rozporu s ústavním pořádkem ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 236/1995 Sb., ve znění zákona č. 349/2023 Sb., který měnil koeficient pro výpočet soudcovských platů z 3násobku na 2,822násobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy. Argumentovali jsme tím, že napadené zákonné ustanovení odporuje čl. 1 odst. 1 Ústavy ve spojení s čl. 82 odst. 1 Ústavy a dále je v rozporu s ústavními principy dělby moci, soudcovské nezávislosti, proporcionality a subsidiarity. Navrhli jsme proto, aby Ústavní soud tuto právní normu pro rozpor s ústavním pořádkem zrušil. V následném řízení před Ústavním soudem, ve kterém byl Okresní soud v Ostravě v pozici vedlejšího účastníka na straně navrhovatele, bylo návrhu na zrušení zákona vyhověno a nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2024, sp. zn. Pl. ÚS 5/24 (dále jen „nález Pl. ÚS 5/24“) došlo s účinností od 1. 1. 2025 ke zrušení slova „2,822násobek“ v § 3 odst. 3 zákona č. 236/1995 Sb.
10. Následně pak zákonem č. 57/2025 Sb., který nabyl účinnosti dne 7. 3. 2025, došlo pro období od 1. 1. 2025 do 31. 12. 2025 k další platové restrikci vůči soudcům, a to snížením platu v době od 1. 1. 2025 do 31. 12. 2025 a snížením náhrady výdajů v době od 1. 1. 2025 do 31. 12. 2025 v důsledku stanovené platové základny pro soudce ve výši 121 685 Kč.
11. Zákon č. 57/2025 Sb. nabyl účinnosti dne 7. 3. 2025 (článek VIII). V článku II určil, že pro období od 1. 1. 2025 do dne účinnosti zákona č. 57/2025 Sb. se při určení výše platové základny postupuje podle zákona č. 236/1995 Sb. ve znění ode dne účinnosti zákona č. 57/2025 Sb.
12. *Znění článku II zákona č. 57/2025 Sb.:*

Přechodné ustanovení

Při stanovení výše platových základen představitelů a soudců pro období od 1. ledna 2025 do dne nabytí účinnosti tohoto zákona se postupuje podle § 4 zákona č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

13. *Znění § 4 zákona č. 236/1995 Sb. ve znění zákona č. 57/2025 Sb.:*

Výše platových základen do 31. prosince 2025

Do 31. prosince 2025 činí platová základna pro soudce 121 685 Kč a pro představitele 101 364 Kč.

14. Předně Okresní soud konstatuje, že ustanovení článku II zákona č. 57/2025 Sb. má znaky pravé retroaktivity, protože zákonem, který nabyl účinnosti 7. března 2025, jsou upravovány právní vztahy od 1.1.2025. Z judikatury Ústavního soudu přitom vyplývá, že pravá retroaktivita nemá v

právním státě místo tam, kde zákonodárce se již dříve mohl „dostat ke slovu“, nicméně tak neučinil. Současně nelze v okolnostech přijetí tohoto ustanovení shledat důvod pro připuštění některé z výjimek dříve Ústavním soudem vymezených pro průlom do zákazu pravé retroaktivity. Ústavní soud opakovaně uvedl, že pravá retroaktivita nemá v právním státu místo tam, kde zákonodárce se již dříve mohl „dostat ke slovu“, nicméně tak neučinil. Kromě toho, že ustanovení článku II zákona č. 57/2025 Sb. zavádí zpětnou účinnost, je zákon č. 57/2025 Sb. v rozporu nejen s dosavadní judikaturou Ústavního soudu v oblasti soudcovských platů, ale i v rozporu s primárním právem Evropské unie, přičemž primární unijní právo je přímo a přednostně aplikovatelné před vnitrostátním právem, pokud obsahuje přesné, jasné a bezpodmínečné pravidlo. Okresní soud je povinen neaplikovat pravidla vnitrostátního práva, pokud jsou v rozporu s přímo účinným pravidlem unijního práva, což je právě případ zákona č. 57/2025 Sb., jak bude dále blíže vysvětleno.

Proč nebude tentokrát Okresní soud v Ostravě předkládat věc Ústavnímu soudu

15. V nálezu Pl. ÚS 5/24 Ústavní soud mimo jiné uvedl, že je v rozporu s pravidly demokratické politické kultury, pokud platová restrikce nebyla projednána se soudní mocí. V odstavci 81 Ústavní soud uvedl: *„Porušení požadavku na projednání s mocí soudní není samo o sobě důvodem pro zrušení zákona a může se stát derogačním důvodem teprve ve spojení (kumulaci) s dalšími okolnostmi (shodně náleží sp. zn. Pl. ÚS 16/11 a náleží sp. zn. Pl. ÚS 33/11). Opomenutí projednat návrh zákona s mocí soudní ovšem nelze aprobovat (shodně náleží sp. zn. Pl. ÚS 28/13, bod 53). Nedodržení požadavku projednat návrh zákona s mocí soudní se proto promítne do obsahového hodnocení, zda je platová restrikce souladná s ústavním pořádkem. Nebyli-li návrh zákona projednán s mocí soudní vůbec nebo zůstalo-li její stanovisko bez reakce, jde o přitěžující faktor nasvědčující tomu, že restrikce je nepřiměřená.“* V odstavci 82 je uvedeno: *„Za dostačující Ústavní soud pokládá, je-li návrh zákona ve výše uvedeném smyslu projednán s předsedy Nejvyššího soudu, Nejvyššího správního soudu, vrchních soudů a krajských soudů a dále se zájmovými organizacemi soudců (srov. obdobně § 175 zákona č. 6/2002 Sb. o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů), na jejichž vnitřních organizačních pravidlech je, koho pověřit formulováním svého stanoviska. O platových restrikcích soudcovských platů rozhoduje Parlament, který je musí přijmout ve formě zákona. Aby byl požadavek na projednání s mocí soudní splněn, musí mít již poslanci možnost se seznámit se stanoviskem moci soudní a s tím, jak bylo vypořádáno. Tuto možnost musí samozřejmě dostat dříve, než o návrhu zákona rozhodnou, ideálně již v okamžiku předložení návrhu zákona Poslanecké sněmovně.“* Podle názoru Ústavního soudu uvedeného v odstavci 84: *„projednání s mocí soudní by mělo představovat dialog vedený snahou nalézt řešení. Soudní moc nesmí být jen objektem v politické hře moci výkonné potažmo zákonodárné. Téma soudcovských platů nemůže být jen prostředkem k získání politických bodů, a tak k manipulaci veřejnosti směřující k narušení důvěry v justici a oslabení moci soudní.“*
16. V nálezu Pl. 28/13 ze dne 10.7. 2014 (bod 52) Ústavní soud uvádí: *„vláda i Parlament opakovaně zachází - pokud jde o způsob přijetí zákona, jenž zásadním způsobem zasahuje materiální zabezpečení soudců - s třetí součástí státní moci, totiž mocí soudní, způsobem, jenž v evropském demokratickém a právním prostoru lze jen stěží nalézt.“*
17. Ačkoliv z judikatury Ústavního soudu jednoznačně vyplývá, že restrikce soudcovských platů má být zásadně projednána se zástupci soudní moci, přesto v případě zákona č. 57/2025 Sb. opět k řádnému projednání se soudní mocí (v intencích citované judikatury Ústavního soudu) nedošlo. Zákonodárce si neopatřil stanovisko reprezentantů soudní moci a rozhodoval bez znalosti jejich připomínek. Vláda ani Parlament samozřejmě nemá povinnost získat souhlas moci soudní s platovou restrikcí, je však povinna si toto stanovisko moci soudní alespoň opatřit. Pokud si ale zákonodárce toto stanovisko ani neopatří, může to být přitěžující faktor svědčící pro závěr, že je platová restrikce nepřiměřená (srovnej odstavec 92 nálezu Pl. ÚS 5/24). Zákonodárce tak opět jednal vědomě protiústavním způsobem.

18. V této souvislosti okresní soud poukazuje rovněž na to, že i Evropský soud pro lidská práva ve svém rozsudku ze dne 22. června 2023 ve věci č. 61721/19 a 5 dalších – Kubát a ostatní proti České republice považoval za znepokojivé, jakým způsobem dlouhodobě postupuje český zákonodárce v otázce platů soudců, který vědomě jedná protiústavně a překračuje hranice, které byly stanoveny judikaturou Ústavního soudu.
19. Ze způsobu, jakým zákonodárce reagoval na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 5/24, vyplývá, že při přijímání zákona č. 57/2025 Sb. judikatorní závěry Ústavního soudu respektovány nebyly, což bylo kritizováno Prezidentem republiky, který tento zákon vetoval. Zákonodárce nejenže znovu neprojednal platovou novelu se zástupci soudní moci, ale současně přijal úpravu, která se opět (bez řádného odůvodnění) odchyluje od pravidla, podle kterého má být plat soudce určen z platové základny, která odpovídá 3násobku průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství podle údaje zveřejněného Českým statistickým úřadem za předminulý kalendářní rok. **V situaci, kdy nálezy Ústavního soudu nejsou zákonodárcem respektovány, je namístě legitimizovat platové nároky soudců odkazem na primární unijní právo.** Předsókratovskému filosofovi Herakleitovi z Efesu je připisována věta: „dvakrát nevstoupíš do téže řeky.“ Právě tento výrok se hodí na vzniklou situaci, neboť i když se situace s platovou restrikcí provedenou zákonem číslo 57/2025 Sb. jeví na první pohled obdobná, jako tomu bylo v případě předchozí platové restrikce provedené zákonem číslo č. 349/2023 Sb., o které Ústavní soud rozhodoval před rokem, přesto následná neochota zákonodárce podřídit se judikatorním závěrům Ústavního soudu, která se projevila při přijímání zákona číslo 57/2025 Sb., situaci změnila.
20. Zatímco ještě na jaře roku 2024 jsem spolu s dalšími prvoinstančními soudci podával návrh Ústavnímu soudu na zrušení platové restrikce pro rok 2024 a Ústavní soud našemu návrhu vyhověl, rok poté (na jaře roku 2025) se už podání návrhu Ústavnímu soudu na zrušení další platové restrikce pro rok 2025 nejeví jako účelné, neboť následný legislativní vývoj ukázal, že zákonodárce závěry Ústavního soudu nerespektuje, a proto další návrh na zrušení zákona by účinné řešení této platové problematiky nemusel přinést. **Nerespektováním závěrů plynoucích z nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 5/24, aniž by se v mezidobí, jakkoliv změnily poměry, zákonodárce vytvořil nebezpečný precedens, který oslabuje autoritu Ústavního soudu a ohrožuje vládu práva.** Viděno s jistým odstupem má okresní soud za to, že v tomto sporu nyní už nejde jen o platové nároky soudců, ale také o to, jakou roli mají hrát v našem právním prostředí nálezy Ústavního soudu a do jaké míry mají být respektovány i ze strany zákonodárce.
21. Je nepochybné, že pokud před rokem Ústavní soud při posuzování zákona č. 349/2023 Sb. shledal ústavně konformním pro výpočet soudcovských platů pravidlo, podle kterého má být plat soudce určen z platové základny, která odpovídá 3násobku průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství podle údaje zveřejněného Českým statistickým úřadem za předminulý kalendářní rok, pak nelze očekávat, že bez změny poměrů za několik málo měsíců stejný Ústavní soud při posuzování zákona č. 57/2025 Sb. svůj názor na toto pravidlo změní. **V právním státě se nemá okresní soud každý rok ptát Ústavního soudu na tutéž právní otázku, ale pokud je již sporná právní otázka Ústavním soudem jednou zodpovězena, pak se všichni musí jeho závěry řídit, dokud nedojde k nějaké podstatné změně poměrů, která odůvodňuje jiné právní posouzení.** Pokud se přesto zákonodárce nálezem Ústavního soudu neřídí a vědomě přijme právní úpravu, která je s ním v rozporu, pak se nejedná o výkon práva, nýbrž o jeho zneužití, kterému **nezávislé soudy nesmí poskytnout ochranu.** Zákonodárce tak svým postupem vytvořil situaci, kdy oprávněné nároky soudců musí být legitimizovány primárním unijním právem.

Přednost evropského práva před právem vnitrostátním

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Bučková.

22. Vstupem do Evropské unie Česká republika odevzdala část své suverenity ve prospěch Evropské unie mimo jiné i v oblasti soudnictví v otázkách vztahující se k soudcovské nezávislosti. V důsledku toho má evropské právo přednost před vnitrostátním právem, včetně zákonů a ústavních předpisů. Pokud je český zákon v rozporu s právem EU, české soudy musí dát přednost právu EU. Pro Českou republiku jsou závazná i rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, přičemž občané se mohou nepřímo dovolávat práva EU také u českých soudů. Vnitrostátní orgány nesmějí za účelem zajištění plného účinku unijního práva žádat ani čekat na předchozí odstranění tohoto ustanovení legislativní cestou nebo jakýmkoli jiným ústavním postupem (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 4. 12. 2018, *Commissioner of An Garda Síochána*, C-378/17). Z uvedeného vyplývá, že okresní soud je v nyní projednávané věci oprávněn a povinen neaplikovat § 4 zákona č. 236/1995 Sb. ve znění zákona č. 57/2025 Sb. a článek II zákona č. 57/2025 Sb. pro rozpor s právem Evropské unie, aniž by se musel předtím nejprve obrátit na Ústavní soud s návrhem na zrušení tohoto zákonného ustanovení.
23. České právo není založeno na svrchovanosti zákona, protože i zákonodárce je vázán základními hodnotami demokratického právního státu plynoucími z našeho právního řádu i z práva Evropské unie. Tyto hodnoty jsou postaveny nad jeho zákonodárnou pravomoc a patří mezi ně i soudcovská nezávislost a z ní vycházející požadavek nezměnitelnosti materiálního zabezpečení soudců (srov. například nálezy Ústavního soudu spisové značky Pl. ÚS 16/11 ze dne 2. 8. 2011). Materiální zabezpečení soudců je složkou jednoho ze základních stavebních kamenů demokratického právního státu – nezávislosti soudců a soudnictví jako celku. S ohledem na sdílenou suverenitu v této oblasti je proto zákonodárce v otázce soudcovských platů vázán i primárním právem Evropské unie včetně výkladových pravidel obsažených v judikatuře Soudního dvora Evropské unie. Okresní soud je v tomto řízení oprávněn a povinen posoudit soulad shora platové restrikce provedené zákonem číslo 57/2025 Sb. s primárním právem Evropské unie, neboť primární unijní právo je přímo a přednostně aplikovatelné před vnitrostátním právem, pokud obsahuje přesné, jasné a bezpodmínečné pravidlo. Přímá a přednostní aplikace primární právní normy unijního práva znamená, že vnitrostátní soud je povinen neaplikovat pravidlo vnitrostátního práva, které je v rozporu s přímo účinným pravidlem unijního práva. V případě restrikcí soudcovských platů primární unijní právo obsahuje jasná a bezpodmínečná pravidla, která je třeba použít i při posuzování změny výše platové základny soudce vnitrostátního soudu. Tato jasná a bezpodmínečná pravidla pak vyplývají zejména z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 27. 2. 2018 *Associação Sindical dos Juízes Portugueses*, C64/16 a z rozsudku Soudního dvora ze dne 25. 2. 2025 ve spojených věcech *Sąd Rejonowy w Białymstoku*, C-146/23, a *Adorekié*, C374/23.
24. Z rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) ze dne 27. 2. 2018 *Associação Sindical dos Juízes Portugueses*, C64/16 a z rozsudku Soudního dvora ze dne 25. 2. 2025 ve spojených věcech *Sąd Rejonowy w Białymstoku*, C-146/23, a *Adorekié*, C374/23 vyplývá, že otázka stanovení a změny platu soudců vnitrostátních soudů spadá do působnosti primárního unijního práva. Soudní dvůr Evropské unie uvedl, že článek 2 a článek 19 odst. 1 druhý pododstavec Smlouvy o Evropské unii musí být vykládán v tom smyslu, že zásada nezávislosti soudců sice nebrání tomu, aby se zákonodárná moc členského státu odchýlila od vnitrostátní právní úpravy (která objektivně definuje způsoby určení platu soudců) tím, že se rozhodne zvýšit tento plat o menší částku, než je stanoveno touto právní úpravou, či dokonce zmrazit nebo snížit výši uvedeného platu, ale takové odchýlení se od stanovených pravidel pro určení výše platů soudců musí splňovat (kumulativně) následující kritéria: 1) je stanoveno zákonem, 2) stanoví objektivní, předvídatelná a transparentní pravidla odměňování, 3) je odůvodněno cílem obecného zájmu sledovaným v rámci opatření, která se s výhradou řádně odůvodněných výjimečných okolností netýkají konkrétně soudců, ale obecně se týkají odměňování

kategorií úředníků nebo státních zaměstnanců, 4) je nezbytné a striktně přiměřené k dosažení tohoto cíle, což předpokládá, že zůstává výjimečné a dočasné a nemá vliv na adekvátnost platu soudců ve vztahu k významu funkcí, které vykonávají, 5) může být předmětem účinného soudního přezkumu v souladu s procesními podmínkami stanovenými právem dotyčného členského státu. Těmito kritérii jsou členské státy vázány a musí být splněna kumulativně. Nesplnění, byť jediného ze shora vymezených kritérií má za následek závěr o rozporu platové restrikce s článkem 2 a článkem 19 odst. 1 druhého pododstavce Smlouvy o Evropské unii.

25. Rozsudkem Velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 25. února 2025 bylo dále vymezeno, za jakých okolností mohou členské státy Evropské unie přistoupit k platovým restrikcím u soudců. V původních případech v Polsku a v Litvě podali soudci okresního soudu a krajského správního soudu žaloby na stát, protože jim byly sníženy platy z rozpočtových důvodů. Polský a litevský soud proto podaly návrh k Soudnímu dvoru Evropské unie na vyřešení předběžné otázky, zda a za jakých podmínek mohou národní státy ve vztahu ke Smlouvě o Evropské unii rozhodovat o platech soudců, včetně jejich snížení, aniž by byla narušena jejich nezávislost. Soudní dvůr EU v citovaném rozsudku uvedl, že „zachování nezávislosti soudců vyžaduje, aby výše jejich odměny vždy odpovídala důležitosti funkcí, které vykonávají, a aby zůstali chráněni před vnějšími zásahy nebo tlaky, jež by mohly ohrozit jejich nezávislost při rozhodování v souladu s právem. To platí i v případě, že jsou přijata opatření rozpočtového omezení, a to i v situaci vážné hospodářské, sociální a finanční krize.“ Soudní dvůr EU převzal stanovisko Evropské komise, že národní státy mohou o platech soudců rozhodovat a mohou je dokonce i snížit. Přesto však musí platy soudců stále odpovídat významu jejich funkce a zajistit ochranu před vnějšími tlaky. Podle Soudního dvora Evropské unie „přiměřenost odměny soudců musí být posouzena s přihlédnutím k hospodářské, sociální a finanční situaci dotčeného členského státu a srovnáním průměrné odměny soudců s průměrnou mzdou v tomto státě.“ Velký senát uvádí, že: „zachování nezávislosti soudců vyžaduje, aby výše jejich odměny vždy odpovídala důležitosti funkcí, které vykonávají, a aby zůstali chráněni před vnějšími zásahy nebo tlaky, jež by mohly ohrozit jejich nezávislost při rozhodování v souladu s právem. To platí i v případě, že jsou přijata opatření rozpočtového omezení, a to i v situaci vážné hospodářské, sociální a finanční krize.“ Zákony o platech soudců musí obsahovat relevantní, objektivní a ověřitelná kritéria, která respektují zásadu proporcionality. Výše platů navíc musí zohledňovat socioekonomické faktory. Pokud dojde ke snižování, musí být jasně odůvodněno a nesmí cílit pouze na soudce. Podle tohoto rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie platy soudců musí být objektivní, předvídatelné, stabilní a transparentní, přičemž jejich výše musí být přiměřená funkci s přihlédnutím k hospodářské a sociální situaci ve státě, chránit soudce před vnějším vlivem a zajistit jim nezávislost navzdory rozpočtové krizi. Zmrazeny mohou být jen odůvodněné ve veřejném zájmu, dočasně a spolu s platy jiných státních zaměstnanců; jinak se jedná o svévoli.

Obecně ke vztahu platových nároků soudců a soudcovské nezávislosti

26. Nezměnitelnost materiálního zabezpečení soudců je postulátem, který představuje podstatnou náležitost demokratického právního státu ve smyslu čl. 1 odst. 1 ve spojení s čl. 9 odst. 2 Ústavy. Ústavní soud judikoval v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 55/05 ze dne 1. 3. 2011 (bod 59), že „za výrazný prvek záruky přiměřeného materiálního zabezpečení soudců z hlediska principu dělby státní moci na moc zákonodárnou, výkonnou a soudní a požadavku jejich vzájemné vyváženosti je třeba považovat i přímou vazbu mezi platem představitelů moci zákonodárné a výkonné na straně jedné a platem soudců na straně druhé. Konstrukce zákona o platu představitelů státní moci, která s pomocí jednotné platové základny a zákonem stanovených koeficientů zaručuje, že spolu se zvýšením platů představitelů moci zákonodárné a výkonné se ve stejném poměru automaticky zvýší i platy soudců, tak představuje významnou, v právním řádu vestavěnou pojistku, že poměr v materiálním zabezpečení představitelů jednotlivých mocí bude i v budoucnu zachováván.“

27. Dále v nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 11/02 ze dne 11. června 2003 bylo judikováno, že „*platové poměry soudců v širokém smyslu mají být stabilní nesnižovatelnou veličinou, nikoli pohyblivým faktorem, s nímž kalkuluje to či ono vládní uskupení např. proto, že se mu zdají platy soudců příliš vysoké ve srovnání s platy státních zaměstnanců nebo ve srovnání s jinou profesní skupinou. Usilování o takovou rovnost vybočuje z kategorie ústavnosti, jde o politický cíl, který nemá oporu v ústavně chápaném principu rovnosti.*”
28. Podle článku 82 odst. 1 Ústavy České republiky soudci jsou při výkonu své funkce nezávislí a jejich nestrannost nesmí nikdo ohrožovat. Podstatou soudcovské nezávislosti je zajištění nestranného rozhodování soudu s vyloučením cizích zásahů. Soudcovská nezávislost je nedělitelná, a proto jakékoliv její narušení působí globálně, tj. ohrožuje ji jako takovou, nikoliv pouze její určitou část, což platí i pro zásah do materiálního zajištění soudců.

Právní hodnocení platové restrikce provedené zákonem č. 57/2025 Sb.

29. Z časového hlediska lze rozlišovat platové restrikce na dočasné a trvalé. Zatímco v případě platové restrikce provedené zákonem č. 349/2023 Sb. se jednalo o restrikci trvalou, jak ostatně dovodil i Ústavní soud ve svém nálezu Pl. ÚS 5/2024, v případě platové restrikce provedené zákonem č. 57/2025 Sb. se jedná o restrikci dočasnou, protože nemění platový automat, ale na omezenou dobu kalendářního roku 2025 jej nahrazuje zvláštními pravidly. Avšak i tato dočasná výjimka z obecných pravidel pro určování platů soudců, musí být v první řadě odůvodněna výjimečnými okolnostmi. Soudcovské platy nejsou nedotknutelné. Představitelé moci soudní nežijí „*v jakémsi právním a ekonomickém vakuu, které by je zcela izolovalo od okolní hospodářské a sociální reality*“ (srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 18/99). Ústavní soud proto připouští, že výjimečné okolnosti, jako je tíživá finanční situace státu, mohou být důvodem pro dočasné restrikce (srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 16/11; nález sp. zn. Pl. ÚS 28/13, body 58 a 76).
30. V nálezu Pl. ÚS 28/13 ze dne 10.7. 2014 (bod 97) Ústavní soud konstatuje: „*Právní úprava materiálního zabezpečení soudců vystavená na relaci trojnásobku průměrné mzdy v nepodnikatelské sféře s dvouletým časovým zpožděním reflektující vývoj v nepodnikatelské sféře by mohla soudce řadit do vyšší středostavovské vrstvy. Je to úprava, jež se nevyvíjí evropským standardům a představuje v zásadě průměr postavení soudce například v členských zemích Rady Evropy. Obsahuje rovněž raritní možnost nominálního snížení platu, pokud se sníží průměrný plat v nepodnikatelské sféře - v řadě zemí je plat soudce před takovýmto poklesem chráněn. V opakovaných řízeních před Ústavním soudem se zásahy zákonodárce ukázaly arbitrárními, ba podle důvodových zpráv lze usuzovat na záměr vytvořit tlak na ponížení relace průměrného platu a platové základny platné pro soudce. Takový tlak nelze prostě odůvodnit rozpočtovými náklady na platy soudců; na druhé straně soudní moc neexistuje mimo ekonomickou realitu státu a uvedená relace není ústavně nedotknutelnou veličinou. Pro zásah do ní by však musely být velmi pádné argumenty doložené řádnými analýzami odměňování ve veřejné sféře za situace značně omezených možností státu při respektování ústavních garancí nezávislosti soudní moci.*”
31. I když se jedná v případě zákona č. 57/2025 Sb. o dočasnou platovou restrikci, pak přesto jí okresní soud hodnotí jako nepřiměřenou, a to zejména z důvodu absence projednání návrhu zákona se soudní mocí i z důvodu zpětné retroaktivity. Kromě toho ve vztahu k zákonu č. 57/2025 Sb. platí rovněž argumentace, která byla již vyjádřena v našem návrhu na zrušení zákona číslo 587/2020 Sb., jenž prováděl platovou restrikci soudcovských platů pro rok 2021 a ke kterému se bohužel Ústavní soud v následném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 4/23, vyhlášeném dne 15. května 2024 nijak nevyjádřil (srov. usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 28. února 2024, číslo jednací 26 C 107/2024 – 9, bod 4 a bod 5). Právní teorie se shoduje v tom, že zákon se od individuálních právních aktů liší svým obecným charakterem. Pokud zákonu schází jeho obecnost, pak i když má formální znaky zákona, materiálně se o zákon nejedná, protože právo nezískává svou legitimitu tím, že se zahalí do pláště zákona, nýbrž vždy musí být především v souladu s hodnotami demokratického právního státu. Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 195/2009 Sb. uvádí, že „*požadavek všeobecnosti zákona je důležitou součástí principu panství zákona a tím rovněž právního*

státu.” Tento požadavek vychází z principu dělby moci v demokratickém právním státě, neboť, jak v tomto nálezu dále uvádí Ústavní soud, „smyslem rozdělení státní moci na moc zákonodárnou, výkonnou a soudní je svěřeni všeobecné a prvotní mocenské regulace státu zákonodárství, odvožené všeobecné mocenské regulace a rozhodování o individuálních případech správě a výlučně jenom rozhodování o individuálních případech soudnictví.”

Požadavek obecnosti zákona proto není samoúčelný, ale smyslem je zajistit oddělení zákonodárné, výkonné a soudní moci a současně vyloučit svévoli při uplatňování veřejné moci. Restrikce provedená zákonem číslo 57/2025 Sb. však postrádá obecný normativní charakter, neboť neformuluje obecné pravidlo do budoucna, ale upravuje ad hoc platy jen pro úzce časově vymezené období kalendářního roku 2025.

32. Dalším z kritérií, podle kterého je třeba posuzovat restrikci soudcovských platů provedenou zákonem č. 57/2025 Sb. ve světle rozsudku Velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 25. února 2025, je, že opatření zákonodárné moci přijatá za účelem snížení deficitu státního rozpočtu a negativně zasahující do právní úpravy regulující platy soudců nesmí být zaměřeno toliko na soudce a musí být součástí širšího rámce, jehož cílem je zajistit, aby se na rozpočtovém úsilí podílel větší počet osob zaměstnaných ve vnitrostátní veřejné správě. Ani tento požadavek plynoucí ze závazné judikatury Soudního dvora Evropské unie nebyl v případě zákona č. 57/2025 Sb. dodržen, protože tato zákonná úprava je zaměřena výlučně na soudce.
33. Nelze opomenout ani to, že obcházením postupu, který předvídal zákon, zákonodárce narušil legitimní očekávání soudců, že jejich odměňování bude stabilní veličinou, jak opakovaně judikoval Ústavní soud.
34. Při absenci mimořádných okolností okresní soud zákonnou úpravu hodnotí jako nepřiměřenou, když zásah do materiálního zajištění soudců je nutno podřadit do rámce chráněného principem soudcovské nezávislosti, který je jeden základních pilířů demokratického právního státu. Protože je platová restrikce provedená zákonem č. 57/2025 Sb. v rozporu s primárním unijním právem, soud ji proto v tomto případě neaplikoval, protože dal přednost pravidlům plynoucím z primárního unijního práva.
35. Pokud se stát nachází v tíživé hospodářské situaci, kdy mu hrozí rozvrat veřejných financí, pak je samozřejmě spravedlivé, aby se na snižování státního dluhu podílela rovnoměrně celá společnost včetně vyšších středostavovských vrstev, mezi které soudci se svými platy patří. Pokud bychom dopustili situaci, kdy se nutné státní úspory nedotknou spravedlivým způsobem všech, ale jen některých, pak by mohla být vážným způsobem narušena sociální koheze, což může vyvolat radikalizaci uvnitř společnosti. Hledá-li tedy zákonodárce cestu, jak snížit státní dluh, a současně vznáší požadavek, aby se na tomto snižování dluhu podílely i společenské vrstvy s vyššími příjmy, pak nepochybně sleduje legitimní cíl, neboť je ve veřejném zájmu, aby stát měl své finance pod kontrolou a mohl tak plnit řádně své funkce. Avšak k tomuto legitimnímu cíli vede řada cest a okresní soud zastává názor, že zákonodárce zvolil neústavní cestu. Pokud totiž zákonodárce sledoval úmysl zvýšit solidaritu vyšších příjmových skupin při snižování státního zadlužení, pak měl k dispozici celou řadu jiných nástrojů; mohl například přistoupit k ústavně konformnějšímu opatření v podobě výraznější daňové progresse, která by nezasáhla nerovným způsobem jen soudce, ale dopadla by stejně na všechny osoby s obdobnými příjmy. Navíc by daňová progresse mohla mít nesrovnatelně větší efekt z hlediska snižování státního dluhu než opakované neústavní platové restrikce soudců. Z principu proporcionality vyplývá, že je založen na analýze plurality možných normativních prostředků ve vztahu k zamýšlenému účelu a jejich subsidiaritě z hlediska omezení Ústavou chráněné hodnoty. Lze-li zákonodárcem sledovaného účelu dosáhnout alternativními normativními prostředky, je pak ústavně konformní ten, jenž danou ústavně chráněnou hodnotu omezuje v míře nejmenší. Pokud tedy zákonodárce při sledování legitimního účelu snižovat státní zadlužení zvolil prostředek ohrožující soudcovskou nezávislost,

pak takovouto platovou restrikci provedenou zákonem č. 57/2025 Sb. je nutné i z tohoto důvodu hodnotit jako nepřiměřenou.

36. Okresní soud má však pochybnosti o tom, zda zákonodárce opakovanými platovými restrikcemi sleduje legitimní cíl. Nelze totiž přehlédnout, že po platových restrikcích provedených novelou číslo 587/2020 Sb. pro 2021 došlo k dalším platovým restrikcím i pro období od února do prosince roku 2022 v důsledku zákona č. 18/2022 Sb., který je účinný od 1. 2. 2022. A zákon č. 349/2023 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s konsolidací veřejných rozpočtů a který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2024, pak už měl trvale snížit soudcovský plat v důsledku snížení násobku průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství dosažené podle zveřejněných údajů Českého statistického úřadu za předminulý kalendářní rok z 3násobku na 2,822násobek, což představovalo zásah, který mohl vést k postupnému snížení významu a prestiže soudcovské profese. Byť platové restrikce provedené zákonem č. 18/2022 Sb. a zákonem č. 349/2023 Sb. byly následně Ústavním soudem shledány rozpornými s ústavním pořádkem a zrušeny, přesto okresní soud považuje za nepřípustné, aby zákonodárce opakovaně (téměř každoročně) přistupoval k platovým restrikcím soudců s tím, že se pokaždé jedná o reakci na mimořádnou situaci. Pokud nenahlížíme tyto jednotlivé platové restrikce izolovaně, ale v jejich vzájemné souvislosti, pak okresní soud má za to, že právě toto řetězení platových restrikcí dokazuje, že zákonodárce nesleduje legitimní cíl v podobě úspory veřejných financí, když i s ohledem na objem státního rozpočtu není platovými restrikcemi získaná částka rozpočtově nijak významná; okresní soud má za to, že skutečným účelem všech těchto postupných platových restrikcí je snížit význam a prestiž soudcovské profese, což však představuje nelegitimní útok na soudcovskou nezávislost.
37. Z uvedeného vyplývá, že restrikce spočívající v určení platové základny soudců (do konce roku 2025) ve výši 121 685 Kč ze shora uvedených důvodů nesplňuje kritéria plynoucí z judikatury Soudního dvora Evropské unie a je tak v rozporu s primárním unijním právem. Takto stanovená platová základna pro soudce představuje zásah do jejich platového zabezpečení a současně není součástí obecnějšího rámce, jehož cílem by bylo zajistit, aby se na snížení schodku státního rozpočtu podílel větší počet osob zaměstnaných ve vnitrostátní veřejné správě. Pokud zákonodárce v důvodové zprávě k zákonu číslo 57/2025 Sb. uvádí: „*Předkladatel se proto domnívá, že restrikce je přiměřená ve vztahu k ostatním skupinám, jejichž platy jsou hrazeny ze státního rozpočtu (tj. k osobám, jež Ústavní soud označil obecně za „služebníky státu“ – sp. zn. Pl. ÚS 33/11 a Pl. ÚS 5/24) a není svévolně zaměřena proti soudcům,*“ pak okresní soud s touto „domněnkou“ zákonodárce nesouhlasí z následujících důvodů. 1) v roce 2025 (oproti roku 2024) došlo k navýšení prostředků na platy ve veřejné sféře (tzv. služebníci státu) o minimálně 5 % (srov. zákon č. 434/2024 Sb., o státním rozpočtu České republiky na rok 2025), 2) v roce 2025 (oproti roku 2024) vzrostl představitelům (§ 1 písm. a), b), c), d). e) f) zákona č. 236/1995 Sb.) a ostatním osobám, které jsou odměňovány podle zákona č. 236/1995 Sb. (mimo soudců) plat o 6,95 % v důsledku zvýšení platové základny pro výpočet jejich platu (v roce 2024 činila jejich platová základna částku 94 775 Kč a v roce 2025 částku 101 364 Kč – § 4 zákona č. 236/1995 Sb.), 4) v roce 2025 (oproti roku 2024) vzrostl plat soudcům pouze o 0,6 % v důsledku platové restrikce stanovením pevné platové základny na částku 121 685 Kč pro výpočet jejich platu (v roce 2024 činila platová základna pro soudce částku 120 951 Kč).
38. Lze proto uzavřít, že určení platové základny soudců (do konce roku 2025) ve výši 121 685 Kč je v rozporu s primárním unijním právem, konkrétně s článkem 2 a článkem 19 odst. 1 druhého pododstavce Smlouvy o Evropské unii. Současně lze učinit závěr, že § 4 zákona č. 236/1995 Sb. (ve znění zákona č. 57/2025 Sb.) a článek II zákona č. 57/2025 Sb. odporuje výkladu primárního unijního práva (článku 2 a článku 19 odst. 1 druhým pododstavcem Smlouvy o Evropské unii) provedeného Soudním dvorem Evropské unie v rozsudku ze dne 27. 2. 2018, Associação Sindical

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Bučková.

dos Juízes Portugueses, C64/16 a v rozsudku ze dne 25. 2. 2025 ve spojených věcech Sąd Rejonowy w Białymstoku, C-146/23, a Adorekié, C-374/23. Z tohoto důvodu nelze ustanovení § 4 zákona č. 236/1995 Sb. (ve znění zákona č. 57/2025 Sb.) při určení výše platové základny pro soudce v roce 2025 aplikovat, a proto okresní soud k němu nepřihlížel.

39. Výši platové základny pro soudce za únor 2025 je proto třeba určit podle původního pravidla jako 3násobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství dosažené podle zveřejněných údajů Českého statistického úřadu za předminulý kalendářní rok. Takto určená platová základna by měla činit 129 360 Kč. Průměrná hrubá měsíční nominální mzda na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za kalendářní rok 2023 činila podle údaje zveřejněného Českým statistickým úřadem dne 4. 12. 2024 částku 43 120 Kč (příloha 1b k publikaci Českého statistického úřadu Evidenční počet zaměstnanců a jejich mzdy 3. čtvrtletí roku 2024, kód 110024-24). Plat žalobce za únor roku 2025 by se určil jako součin platové základny a platového koeficientu, který se stanoví podle počtu let započtené doby podle § 28 zákona č. 236/1995 Sb.: a) platová základna: 129 360 Kč (3násobek částky 43 120 Kč), b) započtená doba žalobce v letech: „od počátku 9. roku“, c) platový koeficient žalobce je s ohledem na délku započtené doby 1,14. Plat po zaokrouhlení podle § 3 odst. 2 zákona č. 236/1995 Sb. by činil 147 500 Kč měsíčně. Žalobci byl v únoru roku 2025 vyplacen plat (určený z platové základny ve výši 121 685 Kč podle § 4 zákona č. 236/1995 Sb. ve znění zákona č. 57/2025 Sb.) ve výši 138 800 Kč.
40. Z uvedeného vyplývá, že žalobce má nárok za únor 2025 na zaplacení částky 8 700 Kč, která odpovídá rozdílu mezi platem žalobce určeným bez platové restrikce a platem žalobce určeným s platovou restrikcí (skutečně vyplaceným platem v únoru roku 2025). Číselně vyjádřeno: 147 500 Kč - 138 800 Kč = 8 700 Kč.
41. Náhrada výdajů žalobce za únor roku 2025 by se určila ve výši 5,5 % [§ 32 odst. 1 písm. a) zákona č. 236/1995 Sb.] z platové základny ve výši 129 360 Kč, což by po zaokrouhlení podle § 5 odst. 3 zákona č. 236/1995 Sb. činilo částku 7 200 Kč. Žalobci byla v únoru roku 2025 vyplacena náhrada výdajů ve výši 6 700 Kč, která byla určena z platové základny ve výši 121 685 Kč podle § 4 zákona č. 236/1995 Sb. (ve znění zákona č. 57/2025 Sb.). Z uvedeného vyplývá, že žalobci vznikl nárok na zaplacení částky 500 Kč, která odpovídá rozdílu mezi náhradou výdajů žalobce určenou bez platové restrikce a náhradou výdajů žalobce určenou s platovou restrikcí (skutečně vyplacenou náhradou výdajů v únoru roku 2025). Číselně vyjádřeno: 7 200 Kč - 6 700 Kč = 500 Kč.
42. Žalovaná byla povinna přijmout veškerá opatření nezbytná k zajištění plného účinku primárního unijního práva tím, že neaplikuje vnitrostátní právní úpravu, která je v rozporu s primárním unijním právem [§ 4 zákona č. 236/1995 Sb. (ve znění zákona č. 57/2025 Sb.) a článek II zákona č. 57/2025 Sb.]. Tuto povinnost totiž mají nejen vnitrostátní soudy, ale všechny vnitrostátní státní orgány (včetně státní správy soudů), které mají v rámci svých pravomocí uplatňovat unijní právo (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 4. 12. 2018 ve věci C-378/17). Žalovaná proto měla žalobci za únor roku 2025 zaplatit plat a náhradu výdajů, určenou z platové základny odpovídající 3násobku průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství dosažené podle zveřejněných údajů Českého statistického úřadu za předminulý kalendářní rok. Plat (včetně náhrady výdajů) za únor roku 2025 byl splatný nejpozději dne 31. 3. 2025 [§ 37 odst. 1 zákona č. 236/1995 Sb. a § 141 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“)]. Žalovaná je proto od 1. 4. 2025 v prodlení a je povinna zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 12 % ročně (§ 4 zákoníku práce, § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., o výši úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky).

43. Procesně úspěšný žalobce má také proti žalované právo na náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 142 odst. 1 občanského soudního řádu, přičemž tato náhrada nákladů řízení spočívá v náhradě za zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč.
44. Žalovaná byla zavázána zaplatit žalobci doplatek platu a náhrady výdajů ve výši 9 200 Kč včetně příslušenství i náhrady nákladů řízení ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 věta před středníkem občanského soudního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí.

Ostrava 9. června 2025

JUDr. Jiří Šopek v. r.
samosoudce